

РЕШЕНИЕ

№ 181

Гр. София, 08 януари 2018 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, трето наказателно отделение в публичното заседание на тридесет и първи октомври през две хиляди и седемнадесета година в състав

ПРЕДСЕДАТЕЛ: КРАСИМИР ХАРАЛАМПИЕВ

ЧЛЕНОВЕ: МАЯ ЦОНЕВА

МИЛЕНА ПАНЕВА

С участието на секретаря И. Петкова и в присъствието на прокурора Гебрев като разгледа докладваното от съдия Цонева наказателно дело № 818/2017 год. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 346, т. 1 от НПК.

Образувано е по касационен протест на Софийска апелативна прокуратура против решение № 188/28. 04. 2017 год., постановено по в. н. о. х. д. № 659/2015 год. по описа на Софийски апелативен съд, НО, трети състав.

В протеста са релевирани доводи за наличие на касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 от НПК. Изразено е несъгласие както с констатациите на въззивната инстанция за противоречие между протеста срещу присъдата на СГС и депозираното впоследствие допълнение към него, така и с извършения от нея доказателствен анализ и направените правни изводи. Поддържа се, че не са изпълнени указанията, дадени в предходното отменително решение на ВКС и се настоява за отмяна на атакувания съдебен акт и за връщане на делото за ново разглеждане то друг състав на апелативния съд.

В съдебно заседание прокурорът поддържа протеста по изложените в него съображения.

Подс. П. Т. не изразява становище по основателността на протеста.

Служебният му защитник счита, че касационният протест е неоснователен. Солидаризира се с изводите на въззивната инстанция за несъставомерност на деянието и пледира решението да бъде потвърдено.

Подс. Т. К. моли въззивният съдебен акт да бъде потвърден.

Защитниците му намират, че касационният протест е неоснователен. Изтъкват, че изложените от прокурора доводи са такива за необоснованост и следователно остават извън пределите на касационната проверка. Сочат, че след като съдилищата по фактите са приели, че К. не може да бъде субект на престъплението по чл. 282 от НК и прокуратурата се е съгласила с този извод, е необяснимо защо поддържа, че той може да бъде субект на посегателство по чл. 203 от НПК. Поддържат, че подзащитният им не е извършил разпоредителни действия с имущество на /банка/ АД, а за същата не е настъпила вреда, поради което деянието е несъставомерно.

Подс. И. М. счита, че въззивното решение е законосъобразно и моли протестът да не бъде уважаван.

Защитникът ѝ пледира решението на САС да бъде оставено в сила. Поддържа, че долу стоящите съдилища са направили законосъобразен извод за липса на вреда за /банка/ и за невъзможност същата да бъде субект на престъпление по чл. 203 от НК, поради което в съответствие със закона са я признали за невиновна по това обвинение.

Подс. В. М. моли атакуваното решение да бъде оставено в сила.

Защитникът му се солидаризира с аргументите, изложени от останалите защитници и пледира протестът да бъде оставен без уважение.

Подс. К. З. счита, че решението е законосъобразно и моли то да бъде оставено в сила.

Защитникът ѝ поддържа, че изложените в протеста доводи се отнасят до обосноваването на въззивния съдебен акт, като наред с това поне що се касае до обвинението срещу З. те са изключително лаконични, а самото обвинение е вътрешно противоречиво. Сочи, че съдът е направил законосъобразен извод, че деянието е несъставомерно, тъй като подсъдимата е дала разрешение титулярът на сметката да се разпорежи със собствените си средства, намиращи се по нея.

Върховният касационен съд, в пределите на касационната проверка по чл. 347, ал. 1 от НПК, съобрази следното:

С присъда № 167/05. 02. 2013 год., постановена по н. о. х. д. № 285/2004 год., Софийски градски съд, НО, 4 състав е признал подсъдимите П. И. Т., Д. Г. Д., Т. А. К., И. А. М., В. Р. М., Т. В. Г., М. Н. Д. и Г. П. Г. за невиновни в това, че в периода 28. 04. 1995 год. – 03. 05. 1995 год. при условията на продължавано престъпление, в съучастие помежду си – първите двама като подбудители и помагачи, а останалите – като съизвършители, в качеството им на длъжностни лица са присвоили чужди пари – 387 900 000 неденоминирани лева, собственост на /банка/ АД, връчени им в това качество и поверени им да ги пазят и управляват, като за улесняване на присвояването длъжностните лица са извършили престъпление по чл. 282, ал. 3 вр. ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК и присвояването е в особено големи размери и случаят е особено тежък, поради което и на основание чл. 304 от НПК ги е оправдал по обвинението за престъпление по чл. 203 вр. чл. 202, ал. 1, т. 1 вр. чл. 201 вр. чл. 282, ал. 3 вр. ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 3 и 4 от НК – за подсъдимите Т. и Д. и вр. чл. 20, ал. 2 от НК – за останалите подсъдими.

Със същата присъда съдът е признал подс. К. С. З. за невиновна в това, че на 29. 08. 1995 год. в качеството ѝ на длъжностно лице присвоила чужди пари – 154 780,06 щ. д. с левова равностойност 10 201 708,53 неденоминирани лева, собственост на /банка/ АД, връчени ѝ в това качество и поверени ѝ да ги пази и управлява, като за улесняване на присвояването е извършила престъпление по чл. 282, ал. 3 вр. ал. 2 вр. ал. 1 от НК и присвояването е в особено големи размери и представлява особено тежък случай, поради което и на основание чл. 304 от НПК я е оправдал по обвинението за престъпление по чл. 203 вр. чл. 202, ал. 1, т. 1 вр. чл. 201 вр. чл. 282, ал. 3 вр. ал. 2 вр. 1 от НК.

Присъдата е проверена по протест на прокурора с искане за отмяната ѝ в частта, отнасяща се до подсъдимите Т., М., К., М. и З., и за признаването им за виновни по повдигнатото им обвинение.

С решение № 192/2014 год., постановено по в. н. о. х. д. № 101/2014 год., Софийски апелативен съд е потвърдил първо-инстанционната присъда.

По касационен протест във ВКС е образувано н. д. № 1757/2015 год. и решението на апелативния съд е отменено, а делото е върнато за ново разглеждане.

С атакуваното пред настоящия касационен състав решение въззивната инстанция отново е потвърдила присъдата на Софийски градски съд.

Касационният протест е неоснователен.

Въпреки че в него не е съобразен фактът, че подсъдимите Т., М., К. и М. са обвинени в присвояване, извършено в съучастие помежду им, а подс. З. – в самостоятелно такова, настоящият състав намира, че следва да изложи поотделно съображенията си за невъзприемане аргументите на прокурора. Единствено пред скоби следва да бъде посочено несъгласието на касационната инстанция с доводите за незаконосъобразност на решението поради това, че САС е направил погрешен извод за противоречие между протеста срещу първоинстанционната присъда и допълнението към него относно пределите на въззивния контрол. Действително на стр. 46 от решението съдебният състав е констатирал, че в протеста прокуратурата е поискала признаване на подсъдимите Т., К., М., М. и З. за виновни по първоначално повдигнатото им обвинение за длъжностно присвояване, улеснено от престъпление по служба, а в допълнението към него – че претендира осъждането им само за длъжностно присвояване по чл. 203 вр. чл. 201 от НК, като се солидаризира с изводите на градския съд за правна невъзможност да бъде осъществено престъпление по чл. 282 от НК в банковия сектор. Това обстоятелство обаче не е послужило на САС като аргумент за потвърждаване на оправдателната присъда. Въззивната инстанция го е коментирала само за да подчертае, че дължи произнасяне по всички доводи на държавното обвинение, включително и по тези в първоначалния протест, касаещи улесняващото престъпление по служба.

По обвинението срещу подсъдимите Т. К., П. Т., И. М. и В. М.:

Преобладаващата част от аргументите на прокурора от Софийска апелативна прокуратура се отнасят до обосноваването на проверявания съдебен акт и не са от естество да предизвикат желанието от държавното обвинение резултат – отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане, защото необосноваването не е самостоятелно касационно основание, а на проверка от ВКС подлежи единствено спазването на правилата, гарантиращи формалната правилност на вътрешното убеждение на инстанциите по фактите. В същото време твърдението на прокурора за нарушение на изискванията на чл. 13 и чл. 14 от НПК е декларативно и не е подкрепено с конкретни аргументи, а внимателният прочит на въззивното решение не дава основание да се приеме, че апелативният съд е игнорирал задълженията си, произтичащи от посочените правни норми.

САС е изпълнил задължението си да провери изцяло правилността на първоинстанционната присъда. Събраните от градския съд гласни и писмени доказателства и експертните заключения са обсъдени поотделно и в съвкупността им, а оценъчната дейност на въззивната инстанция е реализирана при спазване правилата на формалната логика. Доказателствата и средствата за тяхното установяване са ценени съобразно действителните им смисъл и съдържание след подлагането им на внимателна проверка за допустимост, процесуална годност и достатъчност.

Долу стоящата инстанция е отделила дължимото внимание на показанията на свидетелите Д. Д. и Ю. А. относно случайния характер на контакта им с подс. К. по повод дадения им мандат от подс. Т. да договорят продажбата на чуждестранна валута при изгоден курс. Същевременно е съобразено отсъствието на гласни или писмени доказателства, установяващи познанство между този подсъдим и подсъдимите К., М. и М., както и такива, позволяващи да се направи извод, че Т. е възложил на свидетелите А. и Д. да контактуват именно с останалите трима подсъдими по повод покупко-продажбата на средствата, преведени от свид. М. Ч. по кореспондентската сметка на /банка/. Като логична последица от отсъствието на доказателства за познанство и връзка между банковите служители и подс. Т. САС е достигнал до заключението, че е липсвала предварителна уговорка между тях за осъществяване на инкриминираното деяние, което с оглед спецификата на действията, които се твърди, че са извършени от К., М. и М. се явява от съществено значение за наличието на съучастие между тях и подс. Т..

Съдът е обсъдил показанията на свидетелите Д. К., Б. Л., М. Д., Р. Н., В. Г., И. Ч. и С. К. относно организацията на работата в /банка/ АД по повод покупко-продажбата на валута. Въз основа на тези доказателствени източници е направил извод за това, че задълженията на подс. К. като дилър на чуждестранна валута, са се изчерпвали единствено с договарянето на курса, по който ще бъде сключена сделката, като в същото време извън служебните му обязанности е било запознаването с двете СУИФТ – съобщения и проследяването дали съконтрагентът на банката действително разполага с паричен ресурс за осъществяването на покупко-продажбата на валута и какъв е произходът на средствата му.

Аналогичен е подходът и по отношение на свидетелските показания, касаещи създадената в банката практика във връзка с постъпващите СУИФТ – съобщения за различни международни банкови операции, както и тези, отнасящи се до служебните задължения на подсъдимите М. и М. както по принцип в сходни ситуации, така и досежно двете инкриминирани деяния. Съдът е взел предвид, че върху двата документа не съществува писмено разпореждане, удостоверено с подписа на тези подсъдими, както и че нито един от банковите служители, разпитани като свидетели по делото, не е посочил, че съобщенията са били предоставени на подс. М. за запознаване и по-нататъшно разпореждане. Съобразена е несигурността на свид. Б. Л. дали подс. М. е прегледал инкриминираните документи или не. Отчетено е, че всички свидетели са категорични, че с оглед многобройността на постъпващите в рамките на един работен ден документи от този вид и невъзможността всички те да бъдат преведени на български, подобна практика не е съществувала в банката.

Неоснователни са доводите в протеста за неизпълнени указания на касационната инстанция да бъде обсъден въпросът за доказателствата, даващи основание на /фирма/ – клон /населено място/ да се разпорежда с преведените от свид. Ч. суми. Макар да е бил пестелив в разсъжденията си, на стр. 48 от своя акт решаващият съд се е позовал не само на договорите между брокерската къща, представлявана от свид. Д., и [фирма], представлявано от подс. Т., но и на кореспонденцията относно изпращане на сумите, получена по факс в офиса на /фирма/ – клон /населено място/ и представена в банката от свид. А. и е защитил извода си, че тъкмо тези документи са създали погрешно впечатление у банковите служители, че в качеството си на посредник на [фирма], брокерската къща е овластена да се разпорежда с двете суми от по 3 000 000 щ. д., респ., че такова право има самото събирателно дружество.

Не са оставени без внимание и заключенията на многобройните съдебно-икономически експертизи, като е споделена оценката на СГС кои от тях дават заключение по тясно специализирани въпроси от значение за делото и кои съдържат правен анализ и оценка на счетоводните документи, приложени по делото като писмени доказателства. Тези заключения законосъобразно са били изключени от доказателствената съвкупност като несъответни на изискванията на чл. 144, ал. 1 от НПК.

При правилно установената фактическа обстановка съдът е направил законосъобразни изводи относно несъставомерността на деянието на всички подсъдими.

Следва да се отбележи, че доводите в протеста за наличието на това касационно основание не са съобразени с фактическите рамки на повдигнатото обвинение. Основният аргумент на прокурора е, че подсъдимите М., К. и М. са извършили разпоредителни действия с преведените на два пъти от свид. М. Ч. суми общо в размер на 6 000 000 щ. д. без да съобразят, че те са предоставени на /банка/ АД като временен ресурс и подлежат на връщане след изтичане на срока, посочен в двете СУИФТ съобщения. Съгласно обвинителния акт обаче разпоредителни действия в чужд интерес са извършени не с тази сума в чуждестранна валута, принадлежаща на свид. Ч., а със средства в български неденоминирани лева, които са собственост на банката. В обвинителния акт се поддържа, че действията, с които е осъществено изпълнителното деяние са тези по заплащане на общо 387 900 000 неденоминирани лева на съконтрахенти на [фирма] чрез посредника му /банка/, докато в протеста се сочи, че то се е изразило в това, че чуждестранната валута не е върната на свид. Ч. след изтичане на срока, за който е била предоставена на /банка/ АД. Очевидно е, че по недопустим начин прокурорът въвежда нови факти, като подменя предмета на престъплението, а в крайна сметка и пострадалото от деянието лице.

В същото време, оставайки във фактическите рамки, очертани в обвинителния акт, въззивният съд е изпълнил указанията, дадени в предходното решение на ВКС, като е анализирал подробно и вярно всички елементи от състава на престъплението по чл. 203 от НК, отнасяйки ги към безспорно установените правно значими обстоятелства.

Контролираната инстанция е изложила убедителни съображения, че субекти на длъжностното присвояване могат да бъдат само И. М. и В. М., но не и подс. Т. К., тъй като посредством гласните доказателствени средства е установено, че дейността му във връзка с покупко-продажбата на валута е ограничена до договаряне на курса, по който ще се осъществи сделката, без в същото време той да извършва реално разпоредителни действия с имущество, собственост на банката – факт, който има отношение не само към годността му да бъде субект на посоченото престъпление, но и към най-същественния елемент от обективната страна на престъплението – изпълнителното деяние. С оглед това обстоятелство поначало е било без значение допуснал ли е този подсъдим нарушения на служебните си задължения или не, в каквато насока е следвало да разсъждава САС предвид дадените указания в отменителното решение на касационната инстанция. Необходимо е да се отбележи, че след като К. не е бил длъжен да следи дали клиентът разполага със средства, с които да изпълни поетия ангажимент по сделката, включително и като се запознае с евентуално постъпилите СУИФТ съобщения, той не може да носи наказателна отговорност поради това, че съдържанието на последните е непълно и неясно и те не са преведени на български език. В същото време, макар по двата тикета, удостоверяващи параметрите на сделката, да са налични поправки, те се отнасят само до курса, по който следва да се осъществи покупко-продажбата на валута и не са от естество да установят умисъл за присвояване имуществото на банката.

На следващо място, направена е законосъобразна преценка за несъставомерност на деянието на подсъдимите М. и М. от обективна и субективна страна макар същите да са годни субекти на престъплението по чл. 203 от НК с оглед служебните им задължения.

За да обоснове тезата си, че тези подсъдими са действали умишлено прокуратурата акцентира върху факта, че не са предприети действия от тяхна страна за превод на двете СУИФТ съобщения, но както правилно е посочил САС, това обстоятелство не дава основание за несъмнен извод, че М. и М. са действали с умисъл за присвояване на средства, собственост на /банка/ АД. Това е така, защото е безспорно установено посредством показанията на разпитаните банкови служители, че в банката ежедневно са постъпвали множество такива документи и не е съществувала практика за превеждането им на български език, т. е., действията на подсъдимите очевидно не са се отклонявали от обичайната за подобни случаи процедура, за да може обосновано да се поддържа, че в тях намира обективен израз намерението им да се разпоредят противозаконно с повереното им имущество на банката.

Неоснователен е доводът, че нарушенията на вътрешноведомствените актове на Ц., инкриминирани с оглед обвинението за улесняващо престъпление по чл. 282 от НК, обосновават и наличието на умисъл за присвояване у подсъдимите М. и М.. Тезата на държавното обвинение е несподеляема предвид обстоятелството, че всички посочени в обвинителния акт разпоредби или са твърде общи по естеството си и не предписват конкретно дължимо поведение на своя адресат, или предвиждат създаването на специализирани звена в банката, т. е., имат чисто организационен характер.

Наред с това, в изпълнение на указанията на ВКС за установяване на лицата, знаели за коментираните документи, въззивната инстанция е приела, при спазване изискванията на чл. 13 и чл. 14 от НПК, за недоказано твърдението в обвинителния акт, че именно М. ги е получила и ги е препратила към подчинените си за приключване на сделката; аналогичен извод е направен и по отношение на друг факт, описан в обвинителния акт, свързан с отправено от нея предупреждение, че преводът е за определен срок, по време на разговора между нея и подс. Т. по повод закъснелия превод на първата сума от 3 000 000 щ. д. Фактът, че коментираните документи са били непълни и в тях не е посочен бенефициент има характер на косвено доказателство, което също не позволява категорично да се приеме, че в случай, че М. била запозната със съдържанието на съобщенията, е действала съзнателно в полза на подс. Т. и умишлено е извършила противозаконни разпоредителни действия с имуществото на банката. Това заключение се основава именно на проведения разговор между тази подсъдима и П. Т. преди осъществяване на сделката, като относно съдържанието му от показанията на свидетелите А. и Д. безспорно се установява единствено, че подс. Т. е изразил притесненията си относно закъснелия превод на първата сума от 3 000 000 щ. д. по кореспондентската сметка на /банка/ в „банка“ – /населено място/ и е настоял обмяната на валутата да бъде осъществена максимално бързо след постъпването ѝ. При това положение защитима е и констатация за непредпазливи действия на подсъдимата вследствие предоверяване на думите на подс. Т., което води до несъставомерност на деянието от субективна страна.

Като законосъобразни следва да бъдат преценени констатациите досежно подс. П. Т.. При положение, че не е установено, че подсъдимите банкови служители са извършили присвояване, няма как да бъде ангажирана наказателната отговорност на Т. за това, че ги е подбудил и подпомогнал при осъществяване на това престъпление. Наред с това, както беше посочено и по-горе, въззивният съд не е установил по изискуемия от НПК безспорен и категоричен начин съгласуване на волите между Т., М., М. и К. за извършване на присвояването, т. е. не е доказана общност на умисъла. В допълнение към това следва да се подчертае, че макар обвинителният акт да изобилства от фактология, по отношение на този подсъдим усилията на държавното обвинение са концентрирани в описване измамливите му действия спрямо свид. М. Ч.. В прокурорския акт обаче не се съдържат фактически твърдения за тези, с които подсъдимият е мотивирал К., М. и М. да извършат инкриминираното деяние, а описанието на действия, с които е улеснил осъществяването му, се изчерпват единствено с препращане към банката на факсовете, с които дружеството „фирма“ е потвърдило извършването на преводите. Ето защо прокуратурата поначало се е лишила от възможността да постигне осъждането му за съучастие в твърдяното престъпление по чл. 203 от НК, а с оправдаването на Т. по това обвинение правото му на защита е гарантирано в максимална степен и е безпредметно връщането на делото за ново разглеждане.

На последно място, неоснователни са и доводите в протеста за настъпила вреда за /банка/ АД от действията и бездействията на четиримата подсъдими. Вярно е, че вследствие двете сделки за покупко-продажба на валута дружеството „фирма“, представлявано от свид. М. Ч., е било лишено от възможността да се ползва и да се разпорежда с преведените по сметката на /банка/ АД 6 000 000 щ. д., тъй като банката е отказала връщането им. В този смисъл вреда наистина съществува, но тя е именно за чуждестранното юридическо лице, а не за банката. Както вече беше посочено, фактическите рамки на обвинението обвързват наказателната отговорност на подсъдимите именно с вреда за /банка/ АД, тъй като от патримониума ѝ е излязла неправомерно сумата от 387 900 000 неденоминирани лева. Съобразно приетото за установено въз основа показанията на свид. С. А. и заключенията на кредитираните икономически експертизи след извършване на сделките сумата от 6 000 000 щ. д. е останала на разположение банката и тя се е ползвала от тях поне до подписване на споразумение с „фирма“ по водените граждански дела, като само от курсови разлики е реализирала приход в размер на около 3 000 000 неденоминирани лева. При това положение не може разумно да се поддържа, че за посочения в обвинителния акт субект е настъпил изискуемият от закона вредоносен резултат.

Предвид изложеното в частта, отнасяща се до обвинението срещу подсъдимите М., Т., М. и К., въззивното решение следва да бъде оставено в сила.

По обвинението срещу подс. К. З.:

На първо място е необходимо да се посочи, че в отменителното решение на ВКС при предходното разглеждане на делото не се съдържат конкретни забележки относно аналитичната дейност на съдилищата по фактите по този пункт от обвинението. Единственият упрек, който е отправил съставът на второ наказателно отделение към въззивната инстанция е свързан с противоречивите изводи касателно заеманата от З. длъжност, тъй като вместо като председател на /банка/ АД, тя е третирана като служител на /банка/ – клон /населено място/. Понастоящем това противоречие е отстранено от САС, който неизменно във всичките си разсъждения по фактите и по правото е обсъждал действията ѝ именно с оглед действително упражняваните от нея ръководни функции в банката.

В същото време настоящият касационен протест е изключително лаконичен в частта му, касаеща самостоятелното обвинение срещу З. и се изчерпва единствено с довода, че същата е знаела за неправомерно сключените сделки на /банка/ АД с /банка/ – клон /населено място/ и въпреки това се е разпоредила с инкриминираната сума, разрешавайки изтеглянето ѝ по безкасов начин. Конкретни съображения за игнориране на доказателства, за превратното им възприемане или за позоваване на такива, които не са събрани по предвидения в НПК ред, т. е., за нарушения на изискванията на чл. 13 и чл. 14 от НПК не са изложени и не могат да бъдат изведени чрез интерпретация на доводите, относими към останалите четирима подсъдими, още повече, че приетата от въззивната инстанция фактическа обстановка не се отличава съществено от описаната в обстоятелствената част на обвинителния акт; различна е единствено правната оценка на тази фактология. Ето защо касационната инстанция, с оглед изискванията на чл. 347 от НПК не дължи произнасяне по аналитичната дейност на САС по този пункт на обвинението.

Възражението на прокурора в посочения по-горе смисъл може да бъде обсъждано единствено в светлината на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, но проверката на въззивния съдебен акт не води до извод за неправилно приложение на закона.

Съобразно фактическите рамки, поставени от прокурора в обвинителния акт, присвояването е осъществено на 29. 08. 1995 год., като подс. З. в качеството ѝ на председател на /банка/ АД извършила неправомерни разпоредителни действия със средства, собственост на банката, вследствие на което ѝ причинила вреда в размер на 154 780.06 щ. д., равностойни на 10 201 708.53 неденоминирани лева. Следва отново да се подчертае вътрешната несъгласуваност на обвинителната теза – от една страна се поддържа, че инкриминираната сума е собственост на /банка/ АД, а от друга – че принадлежи на търговското дружество, представлявано от свид. Ч., тъй като е част от преведените от него 6 000 000 щ. д. за определен срок и подлежи на връщане след изтичането му, поради което служители на банката, в това число и подсъдимата, не са имали право да извършват разпоредителни действия с нея. Изложеното се отбелязва единствено за пълнота, доколкото с постановяването на оправдателна присъда правото на защита и на подс. З. е било защитено в максимална степен.

Инстанциите по фактите са приели за установено, че на 04. 05. 1995 год. по нареждане на /банка/ – клон /населено място/ бил извършен превод по сметка на „фирма” в размер на 155 500 щ. д., като в последствие сумата била върната от банката – получател поради допуснатата техническа грешка. Същевременно постъпило и нареждане от брокерската къща за сторниране на операцията. Първоначално сумата била блокирана в сметката на /фирма/, а на 07. 06. 1995 год. била прехвърлена от разплащателната сметка на финансовия посредник в сметка „Други кредитори“ на /банка/ АД. На 10. 07. 1995 год., след приспадане на комисионни и разноски, инкриминираните 154 780,06 щ. д. били освободени и върнати по сметката на /банка/, а на 29. 08. 1995 год. по искане на свид. Д. К. З. разрешила със сумата да бъдат погасени задължения на брокерската къща към нейни съконтрахенти.

Апелативният съд се е солидаризирал със законосъобразните изводи на СГС както относно длъжностното качество на подс. З., така и досежно притежаваните от нея правомощия да се разпорежда с повереното ѝ имущество на банката. Както правилно е отбелязано обаче, тези обстоятелства не са достатъчни за съставомерността на деянието, а е необходимо да се установи неправомерно разпореждане в чужд интерес с повереното за управление имущество, като съобразно повдигнатото обвинение сумата – предмет на обвинението е собственост на /банка/ АД. С прехвърлянето ѝ от сметка „Други кредитори“ по сметка на /банка/ – клон /населено място/ банката е престанала да бъде титуляр на инкриминираната валута. Дали е следвало сметката на брокерската къща да бъде запазена с тези средства или е следвало те да останат по сметката на банката е без значение за съставомерността на конкретното деяние, след като по делото не е установено (а не се твърди и от прокурора в обвинителния акт), че това е станало по нареждане на подс. З.. Същественото е, че посредством тези действия, извършени от подс. М., право да се разпорежда с инкриминираната валута е получила именно брокерската къща и тъкмо по нейно нареждане е осъществено и разрешеното от подсъдимата разплащане.

С оглед изложеното и в тази част не са налице основания касационната инстанция да упражни правомощията си по чл. 354, ал. 3, т. 2 и 3 от НПК и тъй като решението на САС е законосъобразно, то следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК Върховният касационен съд, трето наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 188/28. 04. 2017 год., постановено по в. н. о. х. д. № 659/2015 год. по описа на Софийски апелативен съд, НО, трети състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.